

ΦΙΛΙΠ ΠΟΥΛΜΑΝ

Η Σάλι Λόκχαρτ

και

Η ΕΥΠΟΛΥΤΗ
ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

ΝΕΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE TIN PRINCESS
Από τις Εκδόσεις SCHOLASTIC CHILDREN'S BOOKS, Λονδίνο 2004
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Σάλι Λόκχαρτ και η Ευπόλυτη Πριγκίπισσα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Philip Pullman
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χριστίνα Μανταίου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου, Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Μαρία Θεοδωροπούλου

© Philip Pullman, 1994

All rights reserved.

© Εικόνες εξωφύλλου: Bettman Collection/Corbis/Bettman

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2009, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-631-3

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΦΙΛΙΠ ΠΟΥΛΜΑΝ

Η Σάλι Λόκχαρτ

και

Η ΕΥΠΟΛΥΤΗ
ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

*Μετάφραση:
Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΠΟΥΛΜΑΝ

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Η Τριλογία του Κόσμου:

Το Αστέρι του Βορρά, 1998, μετ. Κώστια Κοντολέων
Ο Αρχοντας των δύο Κόσμων, 2000, μετ. Κώστια Κοντολέων
Το Κεχριμπαρένιο Τηλεσκόπιο, 2002, μετ. Κώστια Κοντολέων

Λογοτεχνία για παιδιά:

Η Λίλα, ο Τσανγκ και ο άσπρος ελέφαντας, 2000,
μετ. Κώστια Κοντολέων
Ο κόμης και ο μαύρος κυνηγός, 2000, μετ. Κώστια Κοντολέων
Τζακ ο Φτεροπόδαρος, 2000, μετ. Κώστια Κοντολέων
Ο ιππότης του ρολογιού, 2000, μετ. Κώστια Κοντολέων
Αυτό που ήμουν κάποτε, 2001, μετ. Κώστια Κοντολέων
*Η Αχτύπητη Παρέα του Νιου Κατ: Κέρινα ομοιώματα
και κάλπικα σελίνια*, 2004, μετ. Κώστια Κοντολέων
*Η Αχτύπητη Παρέα του Νιου Κατ: Στοιχήματα, κλοπές
και μασκαρέματα*, 2004, μετ. Κώστια Κοντολέων
Η Σάλι Λόκχαρτ και τα Ρουμπίνια στις Στάχτες, 2006,
μετ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Το Σκιάχτρο και ο υπηρέτης του, 2007, μετ. Άννα Κοντολέων
Η Σάλι Λόκχαρτ και ο Μάγος του Βορρά, 2007,
μετ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Η Σάλι Λόκχαρτ και η Τίγρη στο Πηγάδι, 2008,
μετ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

Εικονογραφημένα:

Ένας γάτος με παπούτσια μαγικά, 2002, μετ. Κώστια Κοντολέων

*Για τον Γκόρντον Ντένις, με ευγνωμοσύνη και τρυφερότητα
Ευχαριστώ τον Τομ που με βοήθησε με το γενεαλογικό δέντρο*

Περιεχόμενα

Ορισμένα γεγονότα ιστορικού ενδιαφέροντος, 1882	11
Το σατανικό μηχάνημα	13
Η κυρία Γκόλντμπεργκ	29
Οι Ιρλανδοί φρουροί.....	43
Το θέατρο Αλάμπρα.....	61
Εθιμοτυπικοί κανόνες.....	70
Αετοί και καρδερίνες	80
Ανεμοστρόβιλος.....	102
Η στέψη.....	126
Μια βασίλισσα γεννιέται.....	147
Το δωμάτιο με τους χάρτες	159
Μέσα στη σπηλιά	176
Η τέχνη της πολιτικής	191
Μια μικρή γυάλινη σφαίρα	204
Η προδοσία.....	224
Το Μαυροτσούκαλο.....	238
Μπάλες από αγνό, παρθένο μαλλί.....	258
Το τελεφερίκ	279
Το λυκόφως ενός βασιλείου.....	300
Φαντάσματα στο χιόνι.....	320
Η ελβετική κλινική.....	329

Ορισμένα γεγονότα
ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ
1882

Ο Βρετανός υπουργός Ιρλανδικών Υποθέσεων λόρδος Φρέντερικ Κάβεντις και ο υφυπουργός του Τόμας Χένρι Μπερκ δολοφονούνται σε βομβιστική επίθεση στο πάρκο Φοίνιξ στο Δουβλίνο. Η τρομοκρατική αυτή ενέργεια προκαλεί την παγκόσμια αποδοκιμασία.

Η Γερμανία είναι η νέα υπερδύναμη, αφού τα διάφορα πριγκιπάτα που την αποτελούσαν ενώθηκαν επιτέλους το 1871 με τις ενέργειες του Πρώσου ηγέτη Ότο φον Μπίσμαρκ, του «Σιδερένιου Καγκελάριου», όπως τον ονομάζουν. Η Γερμανία κάνει μυστική Τριπλή Συμμαχία με την Αυστρία και την Ιταλία. Συμφωνούν να βοηθήσουν η μία την άλλη σε περίπτωση που κάποια δεχθεί επίθεση από τη Γαλλία ή τη Ρωσία.

Στη Βρετανία, η Πράξη κυριότητας για την Περιουσία Νυμφευμένων Γυναικών επεκτείνει τις διατάξεις της Πράξης του 1870, παραχωρώντας στις έγγαμες γυναίκες περισσότερα νόμιμα δικαιώματα στην περιουσία τους. (Δεν ανήκει πλέον στους συζύγους τους, οπότε εάν πάρουν διαζύγιο, μπορούν να διατηρήσουν τα περιουσιακά τους στοιχεία.)

Το σατανικό μηχανήμα

Η Ρεμπέκα Ουίντερ, ταλαντούχα, κεφάτη και φτωχή, είχε φτάσει στην ηλικία των δεκαέξι ετών χωρίς να δει ούτε μία φορά βόμβα να εκρήγνυται. Κάτι που δεν ήταν διόλου δύσκολο. Το Λονδίνο του 1882 δεν ήταν πιο εκρηκτικό απ' ό,τι σήμερα. Αλλά ούτε και λιγότερο εκρηκτικό, αφού ο δυναμίτης κυριαρχούσε στα πολιτικά πράγματα.

Εκείνο το όμορφο μαγιάτικο πρωινό, οι βόμβες ήταν πολύ μακριά από τη σκέψη της Μπέκι. Ο ήλιος έλαμπε και ο ουρανός ήταν σπαρμένος με αφράτα μικρά συννεφάκια σαν φουντίτσες από λευκές νιφάδες πάνω στο ατλαζένιο μπλε. Η Μπέκι περπατούσε σ' έναν δεντρόφυτο δρόμο της συνοικίας του Σεν Τζον στο βόρειο Λονδίνο και σκεφτόταν γερμανικά ρήματα. Πήγαινε να βρει τον καινούργιο – τον πρώτο για την ακρίβεια – μαθητή της. Και είχε την αγωνία να κάνει καλή εντύπωση και να συμπεριφερθεί άψογα.

Η κάπα της ήταν λίγο φθαρμένη, το μπονέ της παλιομοδίτικο και στο αριστερό μποτίνι της, στη σόλα, υπήρχε μία τρύπα. Αλλά δεν είχαν σημασία όλα αυτά. Ο δρόμος ήταν στεγνός, ο αέρας φρέσκος και αναζωογονητικός και εκείνος ο νεαρούλης με το ψάθινο καπέλο τής είχε ρίξει μια ματιά που ίσως έδειχνε ενδιαφέρον και η Μπέκι ένιωθε υπέροχα γιατί ήταν μια ανεξάρτητη γυναίκα – ή, τουλάχιστον, σχεδόν ανεξάρτητη. Με το

κεφάλι ψηλά, αγνόησε το νεαρό με το ψαθάκι, κοίταξε την πινακίδα με το όνομα του δρόμου και έστριψε με σταθερό βήμα σε μια λεωφόρο που την πλαισίωναν δεξιά και αριστερά μικρές, άνετες βίλες.

Τα γερμανικά ήταν η μητρική γλώσσα της Μπέκι. Δεύτερη γλώσσα ήταν τα αγγλικά, τρίτη τα ιταλικά, η τέταρτη γαλλικά και η πέμπτη ισπανικά. Τώρα προσπαθούσε να μάθει ρωσικά και, επίσης, μπορούσε να βρίζει στα πολωνικά και τα λιθουανικά. Ζούσε με τη μητέρα και τη γιαγιά της σε μιαν άχαρη πανσιόν στην πιο ταπεινή πλευρά του Μάιντα Βέλ, όπου η μητέρα της δούλευε σαν εικονογράφος φτηνών ρομάντζων και περιοδικών. Ζούσαν εκεί από την ημέρα που αναγκάστηκαν να φύγουν στην εξορία από την Κεντρική Ευρώπη, όταν η Μπέκι ήταν τριών χρόνων, φροντίζοντας η μία την άλλη, και με την υποστήριξη του τοπικού δικτύου εξορίστων της χώρας τους, αλλά και άλλων χωρών: μια ομάδα από φτωχούς, θορυβώδεις, καβγατζήδες, γενναίους και πολύ ταλαντούχους ανθρώπους από σχεδόν κάθε γωνιά της Ευρώπης. Για την Μπέκι ήταν κάτι πολύ φυσικό να σκέφτεται σε πολλές γλώσσες, μια και θεωρούνταν βέβαιο ότι θα έπρεπε να δουλέψει για να βγάλει το ψωμί της. Και αφού ήξερε τόσες γλώσσες, το μόνο λογικό πράγμα ήταν να τις διδάξει.

Συγχρόνως, βέβαια, νευρίαζε με το στενό πλαίσιο όπου είχε τη δυνατότητα να κινηθεί. Όπως κάθε πλάσμα με διόλου ρομαντική εμφάνιση (προς το παχουλό, με λαμπερά μαύρα, ερευνητικά μάτια, μάγουλα που κοκκίνιζαν με το παραμικρό και ατίθασα σκούρα μαλλιά) είχε καρδιά πειρατή. Λαχταρούσε μεγάλους έρωτες. Για την ώρα, όμως, το μόνο ρομάντζο που είχε ζήσει ήταν με το βοηθό του χασάπη, όταν ήταν δώδεκα χρόνων. Αυτός της είχε πουλήσει ένα τσιγάρο με αντάλλαγμα ένα της φιλί, τσιγάρο που αυτή δεν το κάπνισε ολόκληρο όταν της είπε ότι το κάπνισμα για μια γυναίκα ήταν επικίνδυνο για-

τί μπορούσε να την τρελάνει. Κι έτσι είχαν καθίσει πίσω από τους θάμνους και το είχαν μοιραστεί κι εκείνη από τον καπνό έκανε εμετό πάνω στα παπούτσια του, πράγμα που του άξιζε του νεαρού. Το ρομάντζο αυτό δεν ικανοποίησε την ψυχή της· εκείνη λαχταρούσε πιστολίδι, μονομαχίες με σπαθιά και μπράντι. Για την ώρα, έπρεπε να κάνει υπομονή και να αρκεστεί σε καφέδες, μολύβια και ρήματα.

Τα ρήματα της πρόσφεραν κάποια παρηγοριά. Τη γοήτευαν τρομερά οι επιδράσεις των γλωσσών μεταξύ τους, και αφού δεν μπορούσε να ζήσει με μια συμμορία ληστών σε κάποια σπηλιά της Σικελίας, αποφάσισε να μελετήσει γλωσσολογία και φιλολογία στο πανεπιστήμιο. Αλλά κάτι τέτοιο απαιτούσε χρήματα. Οπότε, έκανε αυτό που είχαν κάνει και άλλοι εξόριστοι συμπατριώτες της. Είχε βάλει αγγελία προσφέροντας τις υπηρεσίες της σαν καθηγήτρια γλώσσας με ειδίκευση στα γερμανικά και τα ιταλικά.

Της είχαν απαντήσει αμέσως.

Και μάλιστα ήταν μια πολύ περίεργη ανταπόκριση στην αγγελία της. Ένας νεαρός κύριος, ο οποίος επέμενε να μιλάει αγγλικά, ενώ ήταν ολοφάνερο στην Μπέκι και στη μητέρα της πως θα ένιωθε πιο άνετα αν μιλούσε γερμανικά, την είχε προσλάβει για να πηγαίνει κάθε πρωί στην έπαυλή του, οδός Τσερτς αριθμός 43 στο Σεν Τζον Γουντς, και να διδάσκει κάποια δεσποινίδα Μπίβαν. Τα χρήματα που πρόσφερε ήταν μπόλικο και η αμνηχανία του (ήταν πολύ νεαρός) ολοφάνερη. Η Μπέκι και η μητέρα της είχαν περάσει ώρες μετά την επίσκεψή του κάνοντας ένα σωρό υποθέσεις γι' αυτόν. Η Μπέκι ήταν σίγουρη ότι ήταν αναρχικός. Η μητέρα της όμως ήταν το ίδιο σίγουρη ότι ήταν ευγενής, ίσως και πρίγκιπας.

«Εγώ έχω δει πρίγκιπες, ενώ εσύ όχι», της είπε. «Πίστεψέ με, είναι πρίγκιπας ο άνθρωπος. Όσο για εκείνη...»

Οι υποθέσεις τους για τη δεσποινίδα Μπίβαν δεν είχαν τέ-

λος. Ήταν, άραγε, νέα; Γριά; Ή μήπως παιδί; Ή μήπως μια όμορφη, καταχθόνια κατάσκοπος;

Η Μπέκι σκεφτόταν ότι σε λίγο θα το μάθαινε. Έστριψε στην οδό Τσερτς και ετοιμαζόταν να ανοίξει το πορτάκι της πύλης στον αριθμό 43, μια άσπρη έπαυλη με ένα μονοπάτι μπροστά, σκιασμένο από ψηλές δάφνες, όταν άκουσε κάποιον να λέει: «Συγγνώμη, δεσποινίς».

Σταμάτησε έκπληκτη. Ήταν ο νεαρός με το ψαθάκι. Πώς στο καλό είχε βρεθεί μπροστά της;

Ήταν γύρω στα είκοσι, με ζωνρό, γεμάτο εξυπνάδα ύφος, πράσινα μάτια και μαλλιά στο ίδιο χρώμα με το καπέλο του. Κάτι στο ύφος του την εμπόδιζε να προσδιορίσει πώς ακριβώς να τον χαρακτηρίσει: από την εμφάνισή του, έβγαζε το συμπέρασμα ότι ήταν κύριος, κάτι όμως στον γεμάτο σιγουριά τρόπο που μιλούσε, μαρτυρούσε ότι ο νεαρός είχε σχέση με στάβλους, θεατρικά παρασκήνια και χαμηλά, λαϊκά σπίτια.

«Παρακαλώ;» είπε η Μπέκι.

«Μήπως γνωρίζετε τη νεαρή κυρία που μένει σ' αυτό το σπίτι;»

«Τη δεσποινίδα Μπίβαν; Να πω την αλήθεια όχι, όχι ακόμα. Με προσέλαβαν να της διδάξω γερμανικά. Εσείς όμως ποιος είστε; Και τι σας ενδιαφέρει εσάς;»

Εκείνος έβγαλε από την τσέπη του γιλέκου του ένα επισκεπτήριο. Έγραφε Τζ. Τέιλορ, ιδιωτικός ντετέκτιβ, και σαν διεύθυνση, ένα φωτογραφείο στο Τουίκενχαμ. Η Μπέκι τον κοίταξε δύσπιστα.

«Είστε ντετέκτιβ; Και τι ψάχνετε;»

«Νομίζω ότι αυτή η δεσποινίς Μπίβαν μπορεί να είναι κάποια που ψάχνω», είπε. «Συγγνώμη που σας καθυστέρησα. Μπορώ να ρωτήσω πώς σας λένε;»

«Ρεμπέκα Ουίντερ», απάντησε ψυχρά. «Και τώρα με συγχωρείτε, παρακαλώ».

Εκείνος παραμέρισε με μια ελαφριά, κάπως ειρωνική υπόκλιση, φόρεσε στραβά το καπέλο του και απομακρύνθηκε. Η Μπέκι, έκπληκτη, πήρε βαθιά ανάσα, διέσχισε το μονοπάτι και χτύπησε το κουδούνι.

Της άνοιξε μια υπηρέτρια με αυθάδικο ύφος και την κοίταξε με βλέμμα στο οποίο φάνηκε καθαρά η γνώμη της για την εμφάνισή της. Η Μπέκι μπορούσε να σηκώνει κατά βούληση περιφρονητικά το ένα της φρύδι και το έκανε και τώρα, αλλά η σημασία της έκφρασής της χάλασε λίγο μόλις σκόνταψε στο χαλάκι της εισόδου.

«Περιμένετε εδώ», είπε η υπηρέτρια, οδηγώντας τη σ' ένα καθιστικό δίπλα στην είσοδο και κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Το καθιστικό ήταν όμορφο και έβλεπε στο μπροστινό μέρος του σπιτιού. Το παράθυρο ήταν ανοιχτό και η Μπέκι αγνάντευε τον γαλανό ουρανό, τα πράσινα φύλλα και μύριζε το φρέσκο αεράκι. Τα έπιπλα ήταν ακριβά, αλλά πολύ μεγάλα και γέμιζαν ασφυκτικά το δωμάτιο. Δεν υπήρχαν πουθενά βιβλία και οι πίνακες ήταν σκοτεινοί και άχαροι. Το μόνο ενδιαφέρον πράγμα μέσα στο δωμάτιο ήταν ένα στερεοσκόπιο. Η Μπέκι το πήρε και κοίταξε το σλάντ που υπήρχε μέσα. Ήταν η εικόνα ενός μικρού κοριτσιού με κουρελιασμένα ρούχα, που καθόταν στα γόνατα ενός αδύνατου άντρα μ' ένα πελώριο μουστάκι και στο πίσω μέρος της εικόνας ήταν γραμμένα τα λόγια ενός αισθηματικού τραγουδιού.

«Τι στο διάολο κάνεις εκεί;»

Παραλίγο να της πέσει το στερεοσκόπιο από τα χέρια. Η Μπέκι στράφηκε απότομα και είδε μια νέα γυναίκα να στέκεται στην πόρτα, με αυστηρό, σκοτεινό και καχύποπτο ύφος.

«Ζητώ συγγνώμη», είπε η Μπέκι. «Υποθέτω πως είστε η δεσποινίς Μπίβαν».

«Ποια είσαι εσύ;»

«Η δεσποινίς Ουίντερ. Μπέκι Ουίντερ. Η δασκάλα σας».

«Τι έκανες μ' εκείνο το μηχάνημα;» είπε, δείχνοντας με σουφρωμένα φρύδια το στερεοσκόπιο.

«Μου αρέσουν πολύ οι στερεογραφικές εικόνες. Ξέρω ότι δεν έπρεπε να το αγγίζω».

«Μμμ», έκανε η δεσποινίς Μπίβαν και μπήκε στο δωμάτιο. Κοίταξε την Μπέκι από την κορυφή ως τα νύχια και μετά κάθισε σε μια πολυθρόνα δίπλα στο ανοιχτό παράθυρο, έγειρε προς τα πίσω και παρακολουθούσε την Μπέκι με καχύποπτο ύφος που έδειχνε ότι το διασκεδάζε. «Και τι είναι αυτές οι βλακείες ότι είσαι η δασκάλα;» είπε.

«Με προσέλαβε ο χειρ Στράους να σας μάθω γερμανικά».

«Απόδειξέ το μου».

Η Μπέκι την κοίταξε έκπληκτη. «Μα... δεν το γνωρίζετε;»

«Οποιοσδήποτε θα μπορούσε να μπει εδώ μέσα και να ξεφουρνίσει ένα τέτοιο παραμύθι. Μπορεί να 'σαι δολοφόνος ή κάτι τέτοιο. Ή να έχεις και όπλο στην τσάντα σου. Πώς να ξέρω εγώ ποια είσαι;»

«Όχι, αλήθεια – βιβλία έχω στην τσάντα μου. Μα... εκείνος δε σας είπε ότι θα ερχόμουν;»

«Μπορεί και να μου το είπε».

Η δεσποινίς Μπίβαν τεντώθηκε. Δεν την υποπτευόταν στ' αλήθεια, σκέφτηκε η Μπέκι. Απλώς βαριόταν. Φαινόταν γύρω στα δεκαεννιά ή είκοσι και τώρα που την κοίταζε καλύτερα, μπορούσε να μαντέψει τη σχέση της με τον μυστηριώδη χειρ Στράους. Η συνοικία του Σεν Τζον ήταν ένα διαβόητο μέρος όπου πλούσιοι κύριοι σπίτωναν τις μετρέσες τους.

«Γιατί κοκκίνισες, καλέ;» ρώτησε η δεσποινίς Μπίβαν.

«Δεν κοκκίνισα. Ακούστε, καλύτερα να αρχίσουμε. Γνωρίζετε καθόλου γερμανικά;»

«Πφφ! Δε μου λες, ποιος ήταν ο τύπος στην πύλη;»

«Ο νεαρός με το ψαθάκι; Ένας ντετέκτιβ. Μου έδωσε την κάρτα του».

Έδωσε στη δεσποινίδα Μπίβαν το επισκεπτήριο, κι εκείνη το κοίταξε συνοφρυωμένη και μετά το πέταξε στο τραπεζάκι από μπαμπού δίπλα της.

«Ντετέκτιβ», είπε βαριεστημένα. «Τρίχες. Μάλλον κάνας δημοσιογράφος είναι. Να σου πω, παίζεις Χάλμα*»;

«Εεε... ναι, αλλά...»

«Τι λες για τούτο; Το πήρα τη Δευτέρα και δεν το έχω παίξει ακόμα. Ξεχνάω και πώς το λένε...»

Τινάχτηκε όρθια και άπλωσε το χέρι της σ' ένα ράφι γεμάτο από πολύχρωμα κουτιά με παιδικά επιτραπέζια παιχνίδια.

«Παίζω τα βράδια με τον χερ Στράους», είπε. «Πώς το λένε τούτο εδώ;»

Προσπαθούσε να διαβάσει μισοκλείνοντας τα μάτια, λες και ήταν πολύ ματαιόδοξη για να φορέσει γυαλιά.

«Το λένε Λούντο ή Παρτσέζι», είπε η Μπέκι. «Όμως, δε θα έπρεπε να –»

«Ξέρεις πώς παίζεται;»

«Θα μπορούσαμε να διαβάσουμε τις οδηγίες, αλλά δε θα ήταν καλύτερα να άρχιζα να σας μαθαίνω γερμανικά; Στο κάτω κάτω, ο χερ Στράους γι' αυτό με πληρώνει.»

«Πόσο;»

«Εεε... μισή κορόνα για μία ώρα.»

«Ε, εγώ θα σου δώσω τα διπλά για να παίξεις Χάλμα μαζί μου. Άντε, έλα.»

«Όχι. Θα παίξω μαζί σας χωρίς αμοιβή, αλλά πρέπει να σας διδάξω επίσης. Έχω συμφωνήσει με τον χερ Στράους.»

* Halma (από την ελληνική λέξη άλμα): Βικτοριανό επιτραπέζιο παιχνίδι στρατηγικής που εφευρέθηκε γύρω στο 1883. Λένε ότι το εφηύρε ο Αμερικανός Τζορτζ Μονκ και αργότερα μεταφέρθηκε στην Αγγλία. Παίζεται πάνω σε σκακιέρα, μόνο που τα πιόνια (11 σε κάθε παίκτη) είναι μαζεμένα σε δύο αντίθετες γωνίες και οι παίκτες προσπαθούν να τα απλώσουν στο στρατόπεδο που εκτείνεται μπροστά τους. (Σ.τ.Μ.)

Η δεσποινίς Μπίβαν κατσούφιασε και σωριάστηκε στον καναπέ. Κοίταξε την Μπέκι ζυγιάζοντάς τη με το βλέμμα.

«Είσαι τίμια, ε;» είπε.

«Δεν ξέρω. Ποτέ δε βρέθηκα σε πειρασμό να είμαι άτιμη. Γιατί;»

«Να σου πω ένα μυστικό;»

«Ναι, αν θέλετε. Με ξέρετε ελάχιστα όμως.»

«Δεν ξέρω και κανέναν άλλο», είπε με πίκρα η δεσποινίς Μπίβαν. «Μόνο τη μαγεύρισσα και τον υπηρέτη, κι αυτή που σερβίρει – μια μουλωχτή, ραδιούργα σκύλα, αυτηνής ούτε την ώρα δε θα της έλεγα, αν υποθέσουμε ότι τη γνωρίζω. Κανέναν άλλο. Και με τρελαίνει έτσι που είμαι κλεισμένη εδώ μέσα. Δεν ξέρω να διαβάζω ούτε να γράφω...»

«Αυτό είναι το μυστικό;»

«Κομμάτι του. Ο πρίγκιπας έπρεπε να σου ζητήσει να με μάθεις αυτά, αντί για γερμανικά.»

«Ο πρίγκιπας;» απόρησε η Μπέκι. «Εννοείτε τον χερ Στράους; Αυτό είναι το υπόλοιπο μυστικό;»

«Κι αυτό κομμάτι του. Το μάντεψες, έτσι;»

«Όχι εγώ. Η μητέρα μου το μάντεψε. Και ποιας χώρας είναι πρίγκιπας;»

«Πρίγκιπας Ροδόλφος της Ραζγκάβια. Βάζω στοίχημα πως δεν την έχεις ξανακούσει αυτή τη χώρα.»

Η Μπέκι, κατάπληκτη, ένιωσε να της κόβεται η ανάσα. «Ννναι. Την έχω ξανακούσει. Αλλά γιατί... θέλω να πω... νόμιζα ότι...»

«Και κινδυνεύει. Δεν ξέρω αν έπρεπε να σ' εμπιστευτεί εσένα. Ούτε κι εγώ ξέρω αν έπρεπε. Μπορεί να είσαι καμιά σοσιαλίστρια, ή και χειρότερα.»

«Γιατί, τι το κακό έχουν οι σοσιαλιστές;» ρώτησε σαστισμένη η Μπέκι.

«Τους μισάω. Είμαι συντηρητικιά εγώ – πάντα ήμωνα.»

«Μα ούτε ψηφίζετε καν!»

«Ε, και; Σιγά μη χρειάζεσαι ψήφο για να είσαι πατριώτης. Άμα ο κόσμος ψηφίσει Σοσιαλισμό, τότε δεν ξέρουμε τι τους γίνεται. Εμείς χρειαζόμαστε βασιλιάδες και βασίλισσες και πρίγκιπες. Και συντηρητικούς. Και πριγκίπισσες. Ακόμα κι αν δεν ξέρουν, οι άτιμες, να διαβάζουν...»

Η Μπέκι ήταν σίγουρη ότι παράκουσε. «Για μια στιγμή. Είπατε *πριγκίπισσες*;»

«Αμέ. Είμαστε παντρεμένοι, τα δυο μας. «'Μένα που με βλέπεις είμαι πριγκίπισσα».

Η Μπέκι την κοίταξε άναυδη.

Η δεσποινίς Μπίβαν πέταξε ένα γελάκι. «Να, θα σου το αποδείξω», είπε και σηκώθηκε από τον καναπέ. Πήγε και άνοιξε ένα συρτάρι στο καρυδένιο γραφείο.

Έβγαλε από μέσα ένα χαρτί το οποίο, όπως είδε η Μπέκι όταν το ξεδίπλωσε, ήταν ένα πιστοποιητικό γάμου. Ο γάμος είχε γίνει στην καθολική εκκλησία του Αγίου Πατρικίου, στην οδό Χίκσον στο Μάντσεστερ, μεταξύ της δεσποινίδος Αδελαΐδος Μπίβαν και της Αυτού Υψηλότητας του πρίγκιπος Ροδόλφου Ευγένιου Βίλχεμ Αυγούστου Ιωσήφ φον ουντ τσου Έστεν ουντ Ρίτερσταλ. Οι μάρτυρες ήταν ένας κύριος Άλμπερτ Σαγκς και μια δεσποινίς Έμιλι Τουάιτ. Ο πρίγκιπας είχε υπογράψει ως Ροδόλφος. Εκείνη είχε υπογράψει μ' ένα σταυρό.

«Το σωστό χαρτί είναι; Δεν πιστεύω να σου 'δωσα τη λίστα για το πλυντήριο;»

Είχε έναν τόνο πίκρας στη φωνή της. Η Μπέκι της επέστρεψε το πιστοποιητικό και αναρωτήθηκε αν έπρεπε να κάνει υπόκλιση.

«Έχω μείνει άναυδη», είπε.

«Ναι, ε; Εγώ την πάτησα. Έν ξέρω τι θα κάνω».

«Μα πώς... γιατί;»

«Αυτός επέμενε. Και είναι τόσο καλός άνθρωπος. Άμα κά-

νεις όλα αυτά που έχω κάνει εγώ στη ζωή μου, δε λες όχι άμα έχεις μια ευκαιρία για κάτι καλύτερο. Έπρεπε όμως να έχω πει όχι. Το ξέρω ότι έπρεπε».

«Όμως... γιατί στο Μάντσεστερ;»

«Ε, γιατί είναι μακριά απ' όλους, βλέπεις. Έπρεπε να είναι καθολική η εκκλησιά, βέβαια, και εκείνος δεν ήθελε να το μάθει κανείς για να μη μας εμποδίσουν, οπότε δεν μπορούσαμε να το κάνουμε στο Λονδίνο για να 'μαστε σίγουροι. Πήγαμε σ' ένα στενάχωρο, σκονισμένο εκκλησάκι, πίσω από μια φάμπρικα. Και οι μάρτουρες, από το δρόμο τούς πήραμε, δεν ξέρανε τίποτα για το φόνο. Και ο παπάς ήταν ένας γέρος που παραπάταγε και βρόμαγε ούισκι. Σκούπιζε συνέχεια τη μύτη του στο μανίκι του και νόμιζε πως δεν το βλέπαμε. Αλλά είναι νόμιμο το πράμα, πάντως. Όλα γίνανε σωστά. Κι εγώ, Μπέκι, είμαι μια αναθεματισμένη πριγκίπισσα τώρα. Να σε λέω Μπέκι; Εσύ δε χρειάζεται να με λες Υψηλότητα και τέτοια. Σκέτο Αδελαΐδα μου κάνει».

«Το... το ξέρει κανείς άλλος αυτό; Και η βασιλική οικογένεια, το ξέρει; Η Αυλή; Ο λαός; Τι θα πούνε όλοι αυτοί όταν το μάθουν;»

Η δεσποινίς Μπίβαν σήκωσε τα χέρια με απόγνωση και σωριάστηκε πάλι στον καναπέ.

«Έν ξέρω», απάντησε.

Η Μπέκι κοιτούσε με γουρλωμένα μάτια. Και όσο σκεφτόταν την απίθανη αυτή υπόθεση τόσο πιο πολύ γούρλωναν τα μάτια της. Ο γάμος ενός πρίγκιπα ήταν ζήτημα διεθνούς πολιτικής. Ζήτημα όπου ανακατεύονταν βασιλιάδες, βασιλίσσες και πρωθυπουργοί. Έπρεπε να συμβουλευτούν πρεσβευτές, να γίνουν συνθήκες, να μελετηθεί κάθε επίπτωση στη διαδοχή και τη διπλωματία. Πώς του ήρθε αυτού του πρίγκιπα να κουβαλήσει τη λαϊκής καταγωγής ερωμένη του στο Μάντσεστερ και να την παντρευτεί μυστικά; Ίσως να ήταν κι εκεί-

νος αγαθιάρης, όπως η Μπέκι που έδωσε ένα φιλί για ένα τσιγάρο πίσω από τους θάμνους.

Άλλωστε...

«Νομίζατε ότι δεν έχω ξανακούσει τη χώρα Ραζγκάβια», είπε ντροπαλά. «Κι όμως, την ξέρω γιατί εκεί γεννήθηκα κι εγώ. Είμαι πολίτης της Ραζγκάβια».

Η δεσποινίς Μπίβαν άνοιξε μια πιθαμή το στόμα της, κατάπληκτη. Και μετά, την έπιασε υστερία.

«Αααα! Είσαι κατάσκοπος!» φώναξε και τινάχτηκε όρθια, χτυπώντας το πάτωμα με τα πόδια της. «Και ήρθες εδώ μέσα να χώσεις τη μύτη σου στη ζωή μας, έτσι; Ποιος σε πληρώνει, βρε; Ε; Με ποιανού το μέρος είσαι; Με τους Γερμαναράδες; Για με τους Ρώσους, ε; Άμα είχα ένα όπλο θα σου την άναβα εκεί που κάθεσαι, σιχαμένη, βρομοϋποκρίτρια τσαπερδόνα! Ηλίθια! Πώς τολμάς να 'ρχεσαι εδώ μέσα κάνοντας την αθώα περισσότερά, ενώ στ' αλήθεια –»

«Βγάλε το σκασμό!» είπε ξαναμμένα η Μπέκι. Ήταν μια έκφραση που είχε ακούσει, αλλά δεν την είχε ποτέ χρησιμοποιήσει, και είδε ότι έπιασε. Η δεσποινίς Μπίβαν άνοιξε διάπλατα τα μάτια και σταμάτησε με ύφος έκπληκτο και θυμωμένο. Η Μπέκι συνέχισε: «Μη μου θυμώνεις εμένα έτσι. Εγώ είμαι πολίτης της Ραζγκάβια και δεν είχα ιδέα ότι εκείνος ήταν πρίγκιπας. Και σίγουρα δεν είμαι κατάσκοπος. Λες να θέλω να προδώσω τον ίδιο τον πρίγκιπά μου τώρα που ξέρω ποιος είναι;»

«Τότε τι γυρεύεις σε τούτη τη χώρα, ε;»

«Είμαστε εξορία».

«Γιατί;»

«Να μη σε νοιάζει».

«Με νοιάζει και με παρανοιάζει, γιατί είμαι πριγκιπιπέσα εγώ, έτσι; Έχω το δικαίωμα να μάθω ποια είναι η δασκάλα μου. Μπρος, κάτσε κάτω. Και σταμάτα να με αγριοκοιτάξεις.

Δεν πιστεύω ότι είσαι κατάσκοπος, αλήθεια σου λέω, α-πα-πα, πολύ εύκολα κοκκινίζεις εσύ, καλέ!»

Η Μπέκι ρούφηξε τη μύτη της και κάθισε με ψυχρό ύφος. Μέσα στην ταραχή της δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι είχε σηκωθεί από τη θέση της.

«Καλά λοιπόν», είπε, «θα σου πω γιατί ήρθαμε στην εξορία. Ο πατέρας μου ήταν δικηγόρος και προσπάθησε να ξεκινήσει ένα δημοκρατικό κίνημα, αλλά τον συνέλαβαν και τον έβαλαν φυλακή. Εκεί έπαθε τύφο και πέθανε. Τότε η μητέρα μου πήρε εμένα και τη γιαγιά μου και ήρθαμε να ζήσουμε σ' αυτή τη χώρα. Αυτό είναι όλο».

«Δεν είσαι λοιπόν με το μέρος του πρίγκιπα, έτσι;»

«Μα τον πατέρα μου δεν τον φυλάκισε η βασιλική οικογένεια, η Αυλή τον φυλάκισε. Δεν έχω τίποτα εναντίον του πρίγκιπα Ροδόλφου».

Η δεσποινίς Μπίβαν, ή πριγκίπισσα Αδελαΐδα, σήκωσε το ένα φρύδι και μετά έγνεψε και κάθισε, τραβώντας αμίλητη μια κλωστή από το φόρεμά της. Έπειτα, γύρισε και κοίταξε την Μπέκι με ύφος ανίσχυρο. «Τι να κάνω;» ρώτησε.

Η Μπέκι ξεφύσηξε σαστισμένη. «Λοιπόν... για αρχή, πρέπει να μάθεις να διαβάζεις. Και να γράφεις. Δεν μπορείς να συνεχίσεις να υπογράφεεις με σταυρό».

«Καλά λες». Ανασηκώθηκε. «Άντε... Πότε αρχίζουμε;»

Η Μπέκι κοίταξε γύρω. Στο δωμάτιο δεν υπήρχαν βιβλία, αλλά εκεί μπροστά τους ήταν ανοιγμένο το κουτί του Λούντο.

«Να, μπορείς να αρχίσεις μαθαίνοντας να διαβάζεις τις οδηγίες των παιχνιδιών. Ξέρεις πώς παίζονται, οπότε είναι ένας τρόπος να βοηθηθείς. Και έχει και χρώματα, να ορίστε, θα είναι ωραία και εύκολα. Εδώ λέει ΚΟΚΚΙΝΟ...»

Πέρασαν μισή ώρα με το παιχνίδι και όταν τελείωσαν, η Αδελαΐδα ήταν σε θέση να διαβάζει τις λέξεις ΕΝΑΡΞΗ, ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ, ΤΕΛΟΣ και τα τέσσερα χρώματα.

«Πρέπει να μάθεις και να τα γράφεις», της είπε η Μπέκι. «Σήμερα το απόγευμα θα πάω να βρω ένα τετράδιο καλλιγραφίας. Να μάθεις να κάνεις τα πιο όμορφα γράμματα. Η αλήθεια είναι ότι πρέπει να μάθεις κι ένα σωρό άλλα πράγματα, σωστά; Θα χρειαστείς κάτι περισσότερο από μια δασκάλα για γραφή και ανάγνωση. Θα χρειαστείς...»

Αλλά η Μπέκι δεν τελείωσε ποτέ τη φράση της. Γιατί εκείνη ακριβώς τη στιγμή έσκασε η βόμβα.

Ακούστηκε ένα πολύ δυνατό ΜΠΑΜ και μια ριπή αέρα τίναξε ψηλά τις κουρτίνες και έκλεισε το παράθυρο, κάνοντας θρύψαλα τα τζάμια. Τα δύο κορίτσια τρομαγμένα έσκυψαν ενστικτωδώς, η Μπέκι αρπάζοντας τα χαρτιά από το τραπέζι και η Αδελαΐδα κουλουριάστηκε δίπλα στον καναπέ με τα μάτια γουρλωμένα.

Μετά το πρώτο σοκ, η Μπέκι πήδηξε όρθια για να δει τι είχε συμβεί. Η Αδελαΐδα ήρθε και στάθηκε δίπλα της στο παράθυρο. Η Μπέκι, ένα δευτερόλεπτο πριν από την έκρηξη, είχε ακούσει τον ήχο άμαξας που σταματούσε μπροστά στο σπίτι, ένα άλογο να ξεφυσάει και να κουνάει το κεφάλι του. Καθώς κατακάθιζε η σκόνη που είχε σηκωθεί σαν σύννεφο πάνω από τον στεγνό δρόμο και τις δάφνες, την είδε κατεστραμμένη. Το άλογο ήταν χάμω ματωμένο και πληγωμένο, και ο αμαξάς ξαπλωμένος και ακίνητος. Και στη μέση του μονοπατιού, από τον κήπο προς το σπίτι, σώος και αβλαβής, σαν υπνωτισμένος, στεκόταν ο χερ Στράους, ο πρίγκιπας Ροδόλφος της Ραζγκάβια.

Για μια στιγμή, κανείς δεν κουνήθηκε. Ξαφνικά, ο πρίγκιπας στράφηκε προς το παράθυρο ψάχνοντας με τα μάτια την Αδελαΐδα, και τότε όλος ο δρόμος ζωντάνεψε ξανά: πόρτες άνοιξαν, υπηρέτες εμφανίστηκαν στα πορτάκια των κήπων, μια γκουβερνάντα με τα δύο παιδιά που φρόντιζε τέντωσε το λαιμό της για να δει τι γίνεται, ένας γεροδεμένος κύριος με

μπαστούνι έτρεξε αδέξια προς τα εκεί, το παιδί του χασάπη που κρατούσε ένα καλάθι ζύγιασε το άλογο με επαγγελματική ματιά. Και αναπάντεχα, από το πουθενά, ο Τζ. Τέιλορ, ο ντετέκτιβ με το ψαθάκι, εμφανίστηκε δίπλα στον πρίγκιπα και του είπε κάτι με σιγανή φωνή.

«Αυτός είναι ο ντετέκτιβ», είπε η Μπέκι. Η φωνή της έτρεμε.

Η Αδελαΐδα δεν είπε κουβέντα. Παρακολουθούσε με αυστηρή προσήλωση. Ο Τέιλορ κοίταζε προς το δρόμο και έκανε νόημα με το δάχτυλο στο παιδί του χασάπη, που πέταξε το καλάθι του και έβγαλε το καπέλο του.

«Πήγαινε βρες έναν μπάτσο», άκουσαν τον Τέιλορ να λέει στο παιδί. «Όσο πιο γρήγορα μπορείς. Θέλουμε και γιατρό να πιστοποιήσει ένα θάνατο. Άμα κάνεις λιγότερο από δέκα λεπτά, θα 'χεις μισή κορόνα δική σου. Σβέλτα».

«Τον έχω ξαναδει εγώ αυτόν», είπε σιγανά η Αδελαΐδα. «Είμαι σίγουρη».

Ο Τέιλορ έδειχνε να ξέρει να διευθύνει τέτοιες καταστάσεις. Είπε στον γεροδεμένο κύριο να φρουρεί την κατεστραμμένη άμαξα, τράβηξε ένα κουρτινάκι από τη σπασμένη πόρτα και σκέπασε τον πεθαμένο άντρα, έβγαλε ένα μαχαίρι με γυριστή άκρη από την τσέπη του και κάτι έκανε στο άλογο, που σταμάτησε να κουνιέται. Σκούπισε το μαχαίρι του και σηκώθηκε· το βλέμμα του συνάντησε το βλέμμα της Μπέκι και μετά κοίταξε με σημασία την Αδελαΐδα. Ύστερα, πλησίασε τον πρίγκιπα και μπήκαν στο σπίτι.

«Χλόμιασες», της είπε η Αδελαΐδα επικριτικά.

«Ε, δεν είναι ν' απορείς», είπε η Μπέκι.

«Δε σου πάει. Άκου, τώρα που θα 'ρθει ο Ρούντι –ο πρίγκιπας δηλαδή–, κάνε πως δεν ξέρεις ποιος είναι».

Η Μπέκι ετοιμαζόταν να διαμαρτυρηθεί, αλλά ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα και μπήκε μέσα ο πρίγκιπας.

«Αγαπητή μου...» είπε.

Η Αδελαιίδα έτρεξε κοντά του με προστατευτικό ύφος, αλλά σταμάτησε. Πίσω από τον πρίγκιπα εμφανίστηκε η καμαρωτή φιγούρα του ντετέκτιβ με το ψαθάκι, με σοβαρό ύφος τώρα, και καθώς μπήκε στο δωμάτιο, η Μπέκι ένιωσε πολύ παράξενα: κι αυτό γιατί ο Τέιλορ και η Αδελαιίδα κοιτάχτηκαν, για μια στιγμή μόνο, με μια σχεδόν ηλεκτρική ένταση.

Η στιγμή πέρασε.

Ο πρίγκιπας, που φαινόταν σαστισμένος –όπως και να 'χει, δεν είχε δει αυτό που είχε δει η Μπέκι, εκείνη την αυστηρή, αμοιβαία ματιά–, συνήλθε και είπε: «Αγαπητή μου, λυπάμαι που διακόπτω το μάθημά σου, αλλά πρέπει να ζητήσω από τη δεσποινίδα Ουίντερ να φύγει τώρα. Όπως είδατε, δεσποινίς Ουίντερ, διατρέχω κάποιον κίνδυνο. Νομίζω πως προς το παρόν πέρασε, αλλά δε θέλω να σας εκθέσω άλλο σ' αυτόν. Ο κύριος από εδώ θα σας συνοδεύσει στο σπίτι σας».

Η Αδελαιίδα είπε: «Όχι, Μπέκι. Μείνε λίγο. Θα 'ρθει σ' ένα λεπτό, Ρούντι». Και σπρώχνοντας την πόρτα, έκλεισε τους άντρες έξω. Έπειτα, είπε ψιθυριστά, με ύφος όλο ένταση: «Πώς τον λένε αυτόν; Τον τύπο με το ψαθάκι; Πώς τον λένε;»

«Αφού σου έδωσα την κάρτα του – α, ξέχασα, δεν μπορείς να διαβάσεις», είπε η Μπέκι και πήγε μέχρι το μπαμπού τραπέζακι να πάρει την κάρτα. «Τζ. Τέιλορ, ιδιωτικός ντετέκτιβ, υπόψη *Γκάρλαντ και Λόκχαρτ*, Φωτογράφοι, Όρτσαρντ Χάους, Τουίκενχαμ... Μα... τι έπαθες;»

Είδε τη μαθήτριά της να πιάνει με το χέρι την καρδιά της και να χλομιάζει. Τα μεγάλα, σκούρα της μάτια είχαν ανοίξει διάπλατα και κοίταζαν το κενό. Ξαφνικά άρπαξε την κάρτα από τα χέρια της Μπέκι και σωριάστηκε σε μια καρέκλα, ενώ το χρώμα ξαναγύριζε στα μάγουλά της.

«Καλύτερα να φύγεις», είπε βραχνά. «Πήγαινε. Θα περιμένει αυτός. Αλλά να ξανάρθεις, μ' ακούς;»

«Σου το υπόσχομαι», είπε η Μπέκι.

Σαστισμένη, βγήκε από το δωμάτιο και βρήκε τον πρίγκιπα να στέκεται γεμάτος αγωνία στο χολ. Συγκρατήθηκε να μην υποκλιθεί καθώς εκείνος της έγνεψε και μετά βγήκε στον κήπο να συναντήσει τον ντετέκτιβ Τζ. Τέιλορ.

Ο Τζιμ Τέιλορ έχει προσληφθεί ως σωματοφύλακας της πριγκίπισσας Αδελαΐδας. Η συγκεκριμένη όμως δεν είναι μια πριγκίπισσα σαν τις άλλες, αλλά ένα χαμίνι από τις φτωχογειτονιές του Λονδίνου που δεν ξέρει ούτε να διαβάσει ούτε να γράφει. Και ο Τζιμ τη γνωρίζει από παλιά. Και να τώρα που εμφανίζεται μπροστά του ως μελλοντική βασίλισσα της Ραζγκάβια, ενός μικρού βασιλείου βυθισμένου σε πολιτικές αναταραχές. Ο διάδοχος του θρόνου είναι βαθιά ερωτευμένος μαζί της – πράγμα διόλου παράλογο, αφού το κουράγιο και η αποφασιστικότητα της Αδελαΐδας εμπνέουν τον έρωτα. Όταν όμως φτάνουν στη Ραζγκάβια, ο Τζιμ θα ανακαλύψει ότι υπάρχουν πολλοί που μισούν την Αδελαΐδα...

***Η Σάλι Λόκχαρτ, παρέα με τον Τζιμ Τέιλορ,
στο τελευταίο βιβλίο της σειράς ζουν
την πιο επικίνδυνη και ανατρεπτική περιπέτειά τους.***

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΠΟΥ 131, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ: 210 26704 800 • FAX: 210 26 16 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Καθ. Φίλιππος Λούης

ΔΙΑΒΑΣΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ